

allesammen — jeg er selv svag og har ikke fortjent Guds Tillid. I har Krav paa at vide det: jeg kender baade Tvivlens og Fristelsernes Øjeblikke og maa daglig kæmpe med mig selv, at ikke Verden og dens Forfølgelighed skal faa Magt over mit Sind —.“

„Doktor Hassings!“ lød det med en skrattende Stemme henne fra den samme Side som før, hvor Niels' tykke Hoved i det samme dukkede sig bag nogle unge Karle fra Skibberup, der gav sig til at le højt.

Emanuel kastede et hastigt Blik derhen. Han var bleven bleg, men betvang sig og fortsatte efter et Øjebliks Ophold sin Tale.

„Sandheden skal nu siges, hvor ilde den saa er hørt! Vi, der formastelig har kaldt os Sandhedens og Retfærdighedens Venner, vi har fortjent den tunge Skæbne, der nu har ramt os. Højlydt skal det bekendes: vi var ikke modne! Bestandig saae vi Skæven i vor Broders Øje, men Bjælken i vort eget blev vi ikke vaer! Sig mig, er det den onde Samvittighed, der nu taler igennem jer?“ raabte han gennem den Larm, hvormed man nu fra mange Sider søgte at overdøve ham og tvinge ham til Tavshed. „Har I virkelig ikke vidst dette før? Nuvel! Saa skal jeg sige jer det: Hovmod og Ufordragelighed, Uterlighed og Bagvaskelse, Løgn og Forstillelse gaar i Svang imellem os ganske som i det Samfund, vi paakaldte Himlens Hjælp til at omstyrte!... Dette er Sandheden! Men Gud lader sig ikke spotte! Han nedslog os i Støvet, for at vi skulde lære at kende os selv og sige: se, saa dybt er vi sunkne!“

Han kunde tilsidst næppe komme tilorde for udæskende Tilraab. Der steg som et Besværgelsens Brøl op imod ham fra det Hav af opadvendte Ansigter, der bølgede omkring ham. Adskillige af dem udtrykte ganske vist Forlegenhed ved Optrinnet; men ikke een Stemme hævdede sig for at standse Spektaklet.

Da det ikke længer var ham muligt at faa Ørenlyd, afsluttede han brat med Udtalelsen af Ønsket om,